

Un curs més

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Cada any, més o menys a començament d'estiu, us comunico l'inici d'una aturada en aquest escrit setmanal. Enguany ho faig acomiadant-me fins al primer diumenge de setembre, agraint a tothom tot el que hem fet possible al llarg d'aquest curs pastoral i desitjant que aquest estiu sigui un temps de discerniment de cara al curs vinent.

En primer lloc, vull fer memòria agraïda de tot el treball pastoral ordinari —les celebracions litúrgiques setmanals i els sagraments, l'atenció al despatx parroquial, les catequisis de preparació als sagraments i els grups de discipulat i de creixement en la fe, les visites als malalts i l'atenció als més necessitats, també els grups juvenils i de joves...—. Darrere de totes aquestes activitats hi sou els preveres, diaques i membres de la vida consagrada, així com un grup de fidels laics generosos i convençuts que no us limiteu a mantenir una estructura sinó que cerqueu de donar-vos en cada petita acció i confieu que el bon Déu ho aprofitarà per a tocar el cor de les persones amb qui entreu en contacte.

En segon lloc, dono gràcies al bon Déu per tot el treball de revisió i reorientació pastoral de les nostres parròquies i organitzacions diocesanes. També per aquelles iniciatives que des de fa uns quants anys i més recentment ja donen fruit entre nosaltres. Em refereixo tant a les iniciatives de primer anunci, com als passos fets en la renovació de l'eucaristia principal del diumenge, com a les accions d'acolliment, a les noves formes de preparació als sagraments... Fa temps que ens hem adonat que els temps canvien i que nosaltres hem de canviar.

També vull incloure en la meva acció de gràcies l'oració generosa i oculta dels membres de la vida contemplativa, de tantes comunitats de vida consagrada activa que acullen

la vellesa amb esperit d'oració i de tantes persones grans o malaltes que també porten en el cor les nostres parròquies, delegacions diocesanes, Seminari i tantes altres realitats. Tots sabem que la fecunditat del nostre treball depèn principalment de Déu i és imprescindible que cada dia el posem a les seves mans. És una benedicció especial que hi hagi un estol d'orants rere tot el que fem, presentant-ho cada dia al bon Déu perquè en faci ocasió dels seus miracles.

No m'oblido de donar gràcies a la Santíssima Trinitat per totes aquelles accions més discretes i personals que han portat persones allunyades a recomençar o inaugurar un camí de fe. Em refereixo a tantes converses personals arran de recerques, dificultats, invitacions a recessos, cursos o altres propostes. Penso en els acompanyaments personals als qui es plantegen la vocació, als qui demanen ajuda a causa d'un problema o addicció o als qui volen créixer en la seva vida espiritual. Això ha estat possible gràcies a la generositat de molts dels membres més actius i compromesos de les nostres comunitats parroquials.

Acabo desitjant que tots no sols aprofiteu les activitats formatives, espirituals i lúdiques que aquest estiu ens ofereix sinó que també trobeu el temps per a rumiar i discernir el treball que Déu nostre Senyor us demana per al curs vinent.

